Sygn. akt OS 18/2019

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.
w składzie:

Przewodniczący:	r.pr. Urszula Nieborak
Sędziowie	r.pr. Zofia Filipek – Kraczek - sprawozdawca
	r.pr. Teresa Silmanowicz
Protokolant:	aplikant radcowski Barbara Olech

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…) r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie radcy prawnego (…) na skutek odwołania z dnia (…) r., doręczonego Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…) r., od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) r. sygn. akt RD-(…) o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego

postanawia:

I. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.), utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…) r., sygn.akt: RD-(…) o umorzeniu dochodzenia wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego;

II. kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w Lublinie.

Przewodniczący: r.pr. Urszula Nieborak
Członkowie: r.pr. Zofia Filipek- Kraczek r.pr. Teresa Silmanowicz

Uzasadnienie

I. W dniu (…)r do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło odwołanie sporządzone przez adw. (…) pełnomocnika (…) od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD (…) umarzającego dochodzenie prowadzone w sprawie skargi (…) na zachowanie radcy prawnego (…) niezgodne z etyką zawodową radcy prawnego. Zarzuty sformułowane przez

(…) (dalej: Skarżący) dotyczyły naruszenia tajemnicy zawodowej przejawiające się poprzez wykorzystanie dokumentów, które radca prawny posiadał w czasie świadczenia pomocy prawnej na rzecz Skarżącego, niewydanie tychże dokumentów po zaprzestaniu współpracy, próbie wyłudzenia nienależnego radcy prawnemu wynagrodzenia jak również wszczynanie kilku procesów cywilnych przeciwko Skarżącemu o zapłatę wynagrodzenia, zdaniem (…) nienależnego radcy prawnemu. Rzecznik Dyscyplinarny stwierdził, iż w zachowaniu radcy prawnego brak jest znamion przewinień dyscyplinarnych.

(…) działający przez pełnomocnika adw. (…) nie zgodził się z ustaleniami Rzecznika Dyscyplinarnego składając odwołanie od postanowienia umarzającego dochodzenie zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj. art. 17§1 pkt.2 kpk w zw. z art.74^1 i art.67 oraz 67^1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982r (dalej: ustawa) poprzez przedwczesne podjęcie decyzji o umorzeniu dochodzenia bez przeprowadzenia dowodów koniecznych do poczynienia kompletnych i miarodajnych ustaleń faktycznych bez dołączenia i analizy akt postępowania karnego 1Ds.(…) zakończonego postanowieniem o umorzeniu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia tj. ustalenie, że zachowanie radcy prawnego (…) nie nosi znamion przewinienia dyscyplinarnego podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego i możliwego do zgromadzenia w realiach rozpoznawanej sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego a mianowicie naruszeniu m.in. rt.11,15,16 i 17 Kodeksu etyki.

Wskazując na powyższe zarzuty pełnomocnika Skarżącego wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu celem dołączenia akt postępowania karnego 1 Ds. (…) Prokuratury Rejonowej (…) oraz akt Sądu Rejonowego (…) III Wydział Karny sygn.akt III Kp (…) i dokonania ich analizy w kontekście zgromadzonych dowodów, dołączenia wszystkich akt postępowań cywilnych toczących się pomiędzy (…) a (…) celem wykorzystania dla weryfikacji wszystkich zarzutów podniesionych w skardze oraz wiarygodności zeznań stron postępowania, dokonania ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego po jego uzupełnieniu i podjęcie stosownej decyzji kończącej postępowanie dyscyplinarne uzasadnionej w sposób zgodny z ustawowymi wymogami.

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu (…)r. (…) podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wobec stawiennictwa substytuta cofając wniosek o zmianę terminu posiedzenia.

II. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie rozpatrując odwołanie (…) ustalił, co następuje:

W dniu (…) r. do OIRP w Lublinie wpłynęła skarga Pana (…) na postępowanie radcy prawnego Pana (…). Pan (…) zarzucił (…) zachowania niezgodne z etyką radcy prawnego. Wśród popełnionych przewinień, wymienił między innymi:

1. niezachowanie należytej staranności w prowadzonych sprawach polegające na prowadzeniu spraw bez przygotowania oraz lekceważeniu Skarżącego poprzez odmawianie spotkań, spóźnianie się, rozłączanie rozmów telefonicznych, brak dyspozycyjności w stopniu oczekiwanym przez Skarżącego,
2. odmowę zwrotu dokumentów prowadzonych spraw,
3. odmowę udziału w negocjacjach,
4. nakłanianie do zawarcia niekorzystnej ugody,
5. stosowanie gróźb wszczęcia postępowania egzekucyjnego,
6. naruszenie tajemnicy zawodowej poprzez wykorzystanie dokumentów, w których posiadanie wszedł podczas świadczenia pomocy prawnej na rzecz Skarżącego, niewydanie tych dokumentów po zakończeniu współpracy ze Skarżącym, próby wyłudzenia nienależnego wynagrodzenia z tytułu świadczenia na rzecz Skarżącego pomocy prawnej oraz wadliwego prowadzenia spraw w imieniu Skarżącego.

Radca prawny (…) w obszernym stanowisku zaprzeczył zarzutom uznając je za bezpodstawne, nieudowodnione i niesłuszne szczegółowo uzasadniając każdy z zarzutów.

Postanowieniem z dnia (…)r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w Lublinie umorzył dochodzenie z powodu braku znamion przewinienia dyscyplinarnego w zachowaniu radcy prawnego. Zdaniem Rzecznika skarga to efekt konfliktu związanego z zakończoną współpracą między Skarżącym a radcą prawnym, która to współpraca -zdaniem stron-nie zakończyła się w sposób oczekiwany przez każdego z dawnych współpracowników. Jakkolwiek Skarżący i radca prawny podjęli próbę ugody w sprawie rozliczeń finansowych i część wynagrodzenia została wypłacona to jednak radca prawny skierował na drogę sądową swoje roszczenia wszczynając kilka spraw cywilnych - zakończone wyrokami zasądzającymi dochodzone należności. Godzi się w tym miejscu podnieść, iż uwzględnienie powództw świadczy o ich uzasadnieniu zarówno co do zasady jak i wysokości. Z tego tytułu Skarżący zarzuca radcy prawnemu naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa, gdyż w tych procesach wykorzystywał informacje i dokumenty uzyskane w czasie ich współpracy. W ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny, pozostając w sporze ze swoim byłym klientem, może - na potrzeby postępowania sądowego - wykorzystywać dokumenty, związane ze świadczoną na rzecz tego klienta pomocą prawną, w zakresie niezbędnym dla dochodzenia swoich roszczeń. Rzecznik Dyscyplinarny ustalił również, że Skarżący złożył do prokuratury zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jego szkodę przez radcę prawnego (…). W uzasadnieniu tego zawiadomienia powołał się na próby wyłudzenia przez radcę prawnego nienależnego mu wynagrodzenia, naruszenie tajemnicy zawodowej czy

też nieprawidłowości w zakresie wystawiania faktur z tytułu świadczenia pomocy prawnej. Postępowanie to zostało przez Prokuraturę Rejonową umorzone wobec braku znamion czynu zabronionego co zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego w sposób jednoznaczny świadczy o zgodnym z prawem działaniem radcy prawnego a tym samym nie może być traktowane w kategoriach przewinienia dyscyplinarnego. Nadto Rzecznik Dyscyplinarny zwrócił uwagę, że organy dyscyplinarne nie są uprawnione do dokonywania merytorycznej oceny pracy zawodowej radcy prawnego, sposobu prowadzenia przez niego sprawy, przyjętej przez niego strategii procesowej, zasadności powoływanej argumentacji prawnej i przedstawianych dowodów, itd.

(…) w dniu (…)r. złożył odwołanie od wyżej omawianego Postanowienia wnosząc o jego uchylenie w całości, przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania i kontynuowania postępowania zarzucając:

-przedwczesne podjęcie decyzji, co do sposobu zakończenia postępowania bez przeprowadzenia dowodów koniecznych dla poczynienia kompletnych i miarodajnych ustaleń faktycznych, w szczególności bez dołączenia i analizy akt postępowania karnego 1 Ds. (…) zakończonego nieprawomocnym postanowieniem o umorzeniu, a także bez dołączenia i szczegółowej analizy akt spraw cywilnych, jakie toczą się pomiędzy pokrzywdzonym, a radcą prawnym (…) w kontekście zarzutów sformułowanych w skardze przez pokrzywdzonego;

-błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do przyjęcia, że zachowanie radcy prawnego (…) nie nosi cech przewinienia dyscyplinarnego w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego i możliwego do zgromadzenia w realiach rozpoznawanej sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego, a mianowicie o naruszeniu m.in. art. 11, 15, 16 i 17 Kodeksu etyki;

-art. 94 § 1 kpk. w zw. z art. 74^1 ustawy poprzez sporządzenie uzasadnienia postanowienia niespełniającego wymogów ustawowych rozumianych, jako pełne i wyczerpujące przedstawienie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz wskazanie, na których dowodach zostało oparte, a które iż jakich przyczyn nie zostały uznane za miarodajne dla rozstrzygnięcia.

Uzasadniając odwołanie Skarżący podniósł, iż nie zgadza się ze stwierdzeniem Rzecznika, że skarga jest wynikiem długoletniego sporu z radcą prawnym na tle wynagrodzenia, gdyż takie stwierdzenie nie może świadczyć o niezasadności wszystkich jego zarzutów. Nadto Skarżący kwestionuje stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego o braku naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa przy wykorzystaniu dokumentów i informacji uzyskanych w toku współpracy między stronami i nie zgadza się z twierdzeniem Rzecznika Dyscyplinarnego

OIRP w Lublinie, że radca prawny, pozostając w sporze ze swoim byłym klientem, może - na potrzeby postępowania sądowego - wykorzystywać dokumenty, związane ze świadczoną na rzecz tego klienta pomocą prawną, w zakresie niezbędnym dla dochodzenia swoich roszczeń. Skarżący zarzuca też radcy prawnemu, że inicjowanie wielu postępowań wynikających z tej samej umowy ramowej nosi cechy osobistego rewanżu i nie ma na celu jedynie ochrony swoich praw. W dalszej części uzasadnienia Skarżący wskazuje, że nie można zaakceptować oceny przedstawionej przez Rzecznika Dyscyplinarnego, iż fakt nieprawomocnego umorzenia postępowania karnego przesądza o braku znamion deliktu dyscyplinarnego w rozpoznawanej sprawie. Dodatkowo Skarżący podkreślił, że postanowienie o umorzeniu jest nieprawomocne. Zdaniem Skarżącego uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie spełnia ustawowych wymogów rozumianych, jako pełne i wyczerpujące przedstawienie podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz wskazanie, na których dowodach zostało oparte, a które i z jakich przyczyn nie zostały uznane za miarodajne dla rozstrzygnięcia. Według Skarżącego uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie zawiera w ogóle oceny dowodów, a także w żaden sposób nie odnosi się do szeregu zarzutów sformułowanych w skardze przez pokrzywdzonego. Braki uzasadnienia uniemożliwiają skarżącemu odniesienia się do zasadności umorzenia dochodzenia w tym zakresie, a Sądowi kontrolę instancyjną zaskarżonego postanowienia.

Postanowieniem z dnia (…)r. sygn.akt OS (…)Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie uwzględnił odwołanie (…) uchylając w całości zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…)r., sygn.akt RD (…) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie uznał, że odwołanie Pana (…) zasługuje na uwzględnienie. W uzasadnieniu postanowienia Sąd szczegółowo odniósł się do zarzutów podniesionych w odwołaniu przedstawiając swoją ocenę każdego z nich większości ich nie podzielając. I tak w żadnym przypadku działania podejmowane przez radcę prawnego w trakcie sporu z byłym klientem nie można zakwalifikować jako działania, które nacechowane były brakiem dbałości o godność zawodu radcy prawnego w działalności publicznej lub w życiu prywatnym, czy też uznać za takie, które mogłyby go zdyskredytować w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego. Także Sąd nie uwzględnił zarzutu naruszenia przez radcę prawnego tajemnicy przedsiębiorstwa polegające na wykorzystywaniu dokumentów uzyskanych przez radcę prawnego podczas świadczenia obsługi prawnej Skarżącego w postępowaniach zmierzających do dochodzenia zapłaty należności za wykonane usługi. Radca prawny prowadząc spór prawny z klientem, byłym

klientem bądź inną osobą – w związku ze świadczoną pomocą prawną w przypadku, gdy treść sporządzanych przez radcę prawnego dokumentów może mieć wpływ na wynik tego postępowania, może posługiwać się nimi w niezbędnym zakresie służącym do ochrony jego praw. Sąd uznał, że Skarżący nie wskazał zarówno w postępowaniu prowadzonym przez Rzecznika Dyscyplinarnego jak również w Odwołaniu, żadnych konkretnych przypadków, w których radca prawny przekroczyłby niezbędne minimum.

Nie został uwzględniony zarzut sporządzenia uzasadnienia do zaskarżonego postanowienia w sposób niezgodny z ustawowymi wymogami. Zdaniem Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny odniósł się do wszystkich zarzutów podnoszonych przez Skarżącego w zakresie postępowania dyscyplinarnego trafnie wskazując, iż wzajemne roszczenia stron dotyczące rozliczeń między nimi w związku z zakończoną współpracą, będące przedmiotem postępowań przed sądami cywilnymi pozostają poza właściwością organów dyscyplinarnych.

W odwołaniu od Postanowienia o umorzeniu dochodzenia Skarżący podniósł zarzut przedwczesnego podjęcia decyzji, co do sposobu zakończenia postępowania bez przeprowadzenia dowodów koniecznych dla poczynienia kompletnych i miarodajnych ustaleń faktycznych, w szczególności bez dołączenia i analizy akt postępowania karnego 1 Ds. (…) zakończonego nieprawomocnym postanowieniem o umorzeniu. Sąd Dyscyplinarny przychylił się stanowiska zawartego w odwołaniu jak i popartego przez Pełnomocnika Pana (…) w trakcie rozprawy co do potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego o prawomocne rozstrzygnięcie postępowania karnego, a w szczególności jego uzasadnienie. Wytyczne Sądu zobowiązują Rzecznika Dyscyplinarnego do dokonania analizy materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania karnego w oparciu o materiał dowodowy uzupełniony o prawomocne rozstrzygnięcie w sprawie karnej wskazanej wyżej.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy i uzupełnieniu materiału dowodowego Rzecznik Dyscyplinarny postanowieniem z dnia (…)r. sygn. akt: RD (…) umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawemu (…). W uzasadnieniu postanowienia Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, iż jest związany stanowiskiem sądu odwoławczego (art. 465 § 1 kpk w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych i art. 442 § 1 i 3 k.p.k.) i po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania prowadził postępowanie w granicach w jakich nastąpiło to przekazanie. Dlatego też Rzecznik Dyscyplinarny odniósł się w uzasadnieniu swojego postanowienia jedynie do zarzutu i kwestii dotyczących postępowania karnego w sprawie usiłowania doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie w błąd Sądu Rejonowego (…) z siedzibą w (…) co do przedłożonych nierzetelnych faktur dotyczących należnego zobowiązania, które to mają istotne znaczenie do wydania przez Sąd

wyroku nakazującego zapłatę na szkodę (…). Rzecznik Dyscyplinarny ustalił, iż postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej (…) o umorzeniu dochodzenia z dnia (…)r. sygn. akt: PR 1 Ds. (…) stało się prawomocne w dniu (…)r. a także po uzyskaniu informacji, iż w stosunku do radcy prawnego (…) nie toczy się żadne inne postępowanie karne i mając na uwadze, iż jako Rzecznik Dyscyplinarny nie może samodzielnie ustalać faktu popełnienia przestępstwa postanowił ponownie orzec o umorzeniu dochodzenia przeciwko radcy prawnemu (…).

Z postanowieniem i jego uzasadnieniem nie zgodził się Skarżący, który poprzez swojego pełnomocnika w dniu (…)r. skierował do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie odwołanie, w którym przede wszystkim podkreśla uchybienia natury formalnej postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego polegające na tym, iż Rzecznik Dyscyplinarny powołując się na art. 442 § 1 k.p.k. odstąpił od rozpoznania ponownie sprawy w całości i ograniczył swoje rozważania do fragmentu, w którym Sąd wskazał na powód uchylenia. Pełnomocnik Skarżącego podnosi, iż pierwsze postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego zostało uchylone w całości a nie w części a wobec powyższego uzasadnienie zaskarżonego postanowienia powinno zawierać stanowisko wobec wszystkich zarzutów. Pełnomocnik skarżącego wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu celem dołączenia akt postępowania karnego z Prokuratury Rejonowej (…) sygn. akt: PR 1 Ds. (…) oraz Sądu Rejonowego (…), III Wdział karny sygn. akt: Kp (…) w celu dokonania ich analizy oraz dołączenie wszystkich akt postępowań cywilnych toczących się pomiędzy (…) a (…) celem zweryfikowania wszystkich zarzutów podniesionych w skardze oraz dokonania ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego i wydanie decyzji kończącej postępowanie dyscyplinarne zgodnie z ustawowymi wymogami.

Postanowieniem z dnia (…)r., sygn.akt OS (…) Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okresowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uchylił postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia (…)r., sygn.akt RD-(…) w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania nie podzielając stanowiska Rzecznika Dyscyplinarnego, iż art. 442 § 1 i § 3 k.p.k. upoważnia Rzecznika Dyscyplinarnego do pominięcia oceny całokształtu materiału dowodowego bowiem przyjęcie postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego w zaprezentowanym kształcie spowodowałoby uznanie, iż nie doszło do oceny całokształtu zebranego materiału dowodowego i ustosunkowania się przez Rzecznika Dyscyplinarnego co do zarzutów naruszenia zasad etyki przez radcę prawnego (…) zawartych w skardze Pana (…). Brak przeprowadzenia oceny przez Rzecznika Dyscyplinarnego w uzasadnieniu

postanowienia zasadności czy braku zasadności wszystkich zarzutów zawartych w skardze Pana (…), uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny. Zdaniem Sądu ustalenia wymaga również stan faktyczny w zakresie odpowiedzi na pytania czy Skarżący podważa w ogóle możliwość występowania do sądu z roszczeniami wynikającymi z umowy ramowej bowiem w wyniku uzgodnień wynikających z ugody doszło do wypełnienia wszelkich zaległych rozliczeń czy Skarżący nie kwestionuje występowania z roszczeniami przez radcę prawnego (…) z tytułu umowy ramowej a zarzuca jedynie inicjowanie wielu postępowań zamiast jednego, co mnoży koszty procesowe. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny pozostawił do uznania Rzecznika Dyscyplinarnego wnioskowaną przez pełnomocnika Skarżącego konieczność dołączenia do postępowania akt postępowań cywilnych toczących się pomiędzy (…) a (…) i akt postępowania karnego z Prokuratury Rejonowej (…), sygn. akt: PR 1 Ds. (…) oraz Sądu Rejonowego (…), III Wdział Karny, sygn. akt: Kp (…).

Rzecznik Dyscyplinarny po ponownym przeprowadzeniu i uzupełnieniu postępowania postanowieniem z dnia (…)r. w sprawie sygn.akt RD-(…) umorzył dochodzenie w nin. sprawie. Zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuty (…) wobec radcy prawnego (…) są efektem trwającego między nimi od (…) konfliktu, którego podłożem jest brak zgody na rozliczenie finansowe związane z zakończeniem współpracy. Jakkolwiek umowa o współpracy na skutek braku wzajemnego zaufania została rozwiązana, to radca prawny i Skarżący nie ustalili zasad rozliczeń wykonanych czynności nimi próby ugody określającej te zasady. Ugoda nie została podpisana ale Skarżący uregulował należności w niej określone. Radca prawny dochodził na drodze procesu cywilnego wynagrodzenia za usługi prawne i wszystkie te sprawy zakończyły się uwzględnieniem powództw oraz uregulowaniem należności przez Skarżącego – dobrowolnie bądź w drodze postępowania egzekucyjnego. Ta okoliczność – zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego – świadczy o braku przesłanek naruszenia zasad etyki i wykonywania zawodu radcy prawnego bowiem zasadność roszczeń była potwierdzona przez uprawniony organ jakim jest sąd powszechny w prawomocnie zakończonych postępowaniach. Także inicjowanie wielu postępowań cywilnych przeciwko Skarżącemu nie pozostaje w sprzeczności z zasadami etyki zawodowej tym bardziej, że Skarżący w swoich wyjaśnieniach podał, iż niezależnie od ilości roszczeń przeciwko niemu i tak by je wszystkie kwestionował. Rzecznik Dyscyplinarny w swoim uzasadnieniu zwrócił uwagę na istotną okoliczność, iż organy dyscyplinarne nie mają kompetencji do dokonywania merytorycznej oceny pracy zawodowej radcy prawnego jak również sposobu prowadzenia spraw czy też strategii procesowej bowiem radca prawny ponosi odpowiedzialność

dyscyplinarną za naruszenie obowiązków zawodowych tj. cyt. z uzasadnienia postanowienia: „jednakże chodzi tu o takie tylko *błędy w sztuce,* które mają charakter błędów kardynalnych, ewidentnych, sprowadzających się do naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa". W konkluzji Rzecznik Dyscyplinarny stwierdził, że w zachowaniu radcy prawnego (…) brak jest znamion przewinień dyscyplinarnych a zarzuty Skarżącego dotyczące naruszenia tajemnicy zawodowej, wyłudzenia nienależnego wynagrodzenia, niezasadnego wszczynania i mnożenia postępowań cywilnych nie zostały potwierdzone w zgromadzonym materiale dowodowym co skutkowało wydaniem postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

Odwołanie od postanowienia o umorzeniu dochodzenia zostało złożone przez pełnomocnika (…) do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (….)r. Zarzuty zawarte w tym odwołaniu zostały przytoczone w pkt I niniejszego uzasadnienia.

III. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie (…) nie zasługuje na uwzględnienie. Obszerny materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie potwierdził żadnego z zarzutów kierowanych przez Skarżącego wobec radcy prawnego (…). Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie uznał zgromadzone dowody za kompletne i dokonał ich całościowej analizy uwzględniając także wyjaśnienia składane przez Skarżącego i radcę prawnego. Z urzędu zostały dołączone akta spraw Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie sygn.akt OS (…) i OS (…), który rozpoznawał odwołania (…) od poprzednich postanowień Rzecznika Dyscyplinarnego, które to postanowienia zostały wskazane i omówione w nin. uzasadnieniu.

Przechodząc do zarzutów sformułowanych w odwołaniu z dnia (…)r. (vide I.1),2) uzasadnienia) Sąd podzielił ustalenia Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczące nieuwzględnienia wniosku Skarżącego o dołączenie akt wszystkich spraw cywilnych prowadzonych z udziałem Skarżącego i radcy prawnego (…), a także akt postępowania karnego Prokuratury Rejonowej (…) 1Ds.(…) i Sądu Rejonowego (…) III Wydział Karny III Kp.(…) celem ich analizy w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wniosek ten nie został skonkretyzowany poprzez wskazanie konkretnych dokumentów na jakie Skarżący się powołuje celem wypełnienia tezy dowodowej, która również nie została sformułowana przez Skarżącego który co należy podkreślić był reprezentowany w tym postępowaniu przez profesjonalnego pełnomocnika i który sporządził odwołanie. Godzi się podkreślić, że zarówno sprawy cywilne zostały zakończone uznaniem powództw jak i sprawa karna została umorzona wobec braku znamion czynu zabronionego. W tej sytuacji, w której oceny zasadności powództw jak i postępowanie karne były dokonywane przez uprawnione

organa sądowe - organy dyscyplinarne tj, Rzecznik Dyscyplinarny jak i Sąd Dyscyplinarny nie mają kompetencji do ich kwestionowania czy też ustalania wystąpienia w danym zachowaniu znamion przestępstwa. Z omówionym wyżej wnioskiem dowodowym wiążą się zarzuty Skarżącego dotyczące inicjowania przez radcę prawnego kilku postępowań sądowych w sytuacji, gdy dotyczą one wynagrodzenia wynikającego z jednej umowy o współpracy zawartej między (…) a radcą prawnym (…) oraz naruszeniem tajemnicy przedsiębiorstwa poprzez wykorzystanie przez radcę prawnego w tych postępowaniach dokumentów i informacji uzyskanych w toku wykonywania obsługi prawnej. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego uznające oba zarzuty za bezzasadne z uwagi na to, że radca prawny w zakresie niezbędnym do udowodnienia swoich roszczeń z tytułu wynagrodzenia (zasadność roszczeń została potwierdzona prawomocnymi wyrokami zasądzającymi dochodzone roszczenia) ma prawo do korzystania z dokumentów uzyskanych w czasie świadczenia obsługi prawnej byłemu klientowi zważywszy również na fakt, iż w postępowaniach tych nie uczestniczyły osoby trzecie tylko radca prawny i Skarżący. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił również stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego co do braku przesłanek do uznania, że zostały naruszone zasady etyki zawodowej przez radcę prawnego dochodzącego roszczeń z tytułu wynagrodzenia za wykonane usługi w wielu postępowaniach sądowych. Dochodzenie zapłaty za wykonane usługi prawne są prawem radcy prawnego i w żadnym wypadku nie może być to uznane jako przewinienie dyscyplinarne a nadto jako próba wyłudzenia nienależnych – zdaniem Skarżącego -radcy prawnemu kwot wynagrodzenia tym bardziej, że postępowanie karne toczące się z wniosku Skarżącego nie potwierdziło tego zarzutu wobec radcy prawnego. Nie było prowadzone żadne inne postępowanie karne wobec radcy prawnego (…), co potwierdził w swoich zeznaniach Skarżący. Dlatego też Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Rzecznika Dyscyplinarnego uznające działania radcy prawnego zmierzające do uzyskania od (…) wynagrodzenia za zgodne z prawem, nie noszące znamion czynu zabronionego, co nie może być traktowane w kategoriach przewinienia dyscyplinarnego.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów jak i zeznań (…) i radcy prawnego (…), które co do stanu faktycznego nie są wzajemnie sprzeczne i znajdują potwierdzenie w dokumentach przedłożonych przez strony postępowania pozwoliła Sądowi na stwierdzenie, iż w zachowaniu radcy prawnego brak jest znamion przewinień dyscyplinarnych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznając, iż radca prawny (…) nie dopuścił się zachowań wypełniających znamiona przewinień dyscyplinarnych podzielił stwierdzenie Rzecznika Dyscyplinarnego, że treść skargi jest efektem sporu między Skarżącym a radcą

prawnym, którego tłem są rozliczenia finansowe w związku z zakończeniem współpracy. Zarzuty, które zostały przez Skarżącego sformułowane wobec radcy prawnego tj.: naruszenie tajemnicy zawodowej, wyłudzenia nienależnego wynagrodzenia, niezasadnego wszczynania i mnożenia cywilnych postępowań sądowych nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z tych też względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowienie jest prawomocne i od niniejszego postanowienia nie służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:	Członkowie:	
r.pr. Urszula Nieborak	r.pr. Zofia Filipek- Kraczek	r.pr. Teresa Silmanowicz